

L'HORA SENYALADA

Rastrejador incansable, la seva mirada va localitzar, mecànicament, l'objectiu. Com tots i cada un dels dies que havia tornat a aquell mirador, el lloc on es va produir el divorci definitiu entre el seny i la consciència.

Pausadament, acomodà la galta, aclucà els ulls i exhalà un darrer sospir. Després de la detonació, l'individu que en aquell instant creuava el carrer desert va desplomar-se. Un últim espasme i el silenci.

El silenci que una vegada havia acarolat el cos de la seva pubilla, inerme, en un altre carrer desert, estirada en la mateixa postura grotesca en la que en aquell instant jeia el seu assassí.

Ara Déu, jutge suprem, dictaria sentència. L'advocat només n'havia precipitat la trobada.

Sense pensar, va extreure de la butxaca una llaunadura, darrer record estèril d'una vida arrasada. Aquells dolços la tornaven boja, va pensar, mentre una única llàgrima desapassionada servia d'epitafi de la seva venjança.